

Skandinabiens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7.

Den 1. April 1898.

47de Aargang.

Bion paa det amerikanske Fastland.

Den 10. af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Trosartikler, som de ere fremsatte af Profeten Joseph Smith, forkhynder den Tro, at Zion vil blive grundlagt paa det amerikanske Fastland. Denne Tro er begrundet paa Herrens Aabenbaringer i de sidste Dage. I Lærdommens og Pagtens Bog findes en Aabenbaring, givet til Profeten Joseph i Jackson County, Missouri, i Juli 1831, hvori der siges: „Derfor er dette Forjættelsens Land og Stedet til Zions Stad.“ (Se Lærdommens og Pagtens Bog Side 122.)

Mormons Bog forkhynder ogjaa disse Jesu Ord: „Men dersom de (Hedningerne) ville omvende sig og lytte til mine Ord og ikke forhærde deres Hjærter, da vil jeg oprette min Kirke iblandt dem, og de skulle komme ind i Pagten og blive regnede iblandt disse Overblevne af Jakob, til hvem jeg har givet dette til Ejendom.

Og de skulle hjælpe mit Folk, det Overblevne af Jakob, og ligeledes saa mange af Israels Hus, som skulle komme, at de maa bygge en Stad, som

skal kaldes det ny Jerusalem.“ (Tredie Nephtis Bog 21, 22 og 23.)

Andre Steder i Lærdommens og Pagtens Bog og i Mormons Bog henlyde til den Kjendsgjerning, at Amerika er Zions Land og Stedet, hvor det ny Jerusalem skal opbygges i de sidste Dage.

Forudsigelserne, som findes i Bibelen med Hensyn til Israels Indjæmning paa det amerikanske Fastland i de sidste Dage, ere ikke saa klare og tydelige. Det er ojsensynligt, at Herren havde en Hensigt med at holde Kundskaben om det vestlige Fastland skjult for Folket paa den østlige Halvkugle. Frelseren sagde til sine nephitiske Apostle, som han havde udvalgt: „I ere mine Disciple, og I ere et Lys for dette Folk, som er en Levning af Josephs Hus. Og je, dette er Eders Ejendomsland, og Faderen har givet Eder det. Og aldrig har Faderen befalet mig at kundgjøre det for Eders Brødre i Jerusalem.“ (Tredie Nephtis Bog 15, 12, 13. og 14.) At Disciplene i Jerusalem ingen Kundskab havde om Folket, som

levede paa den vestlige Halvklobe, fremgaar af følgende Erklæring i det andet Kapitel af Apostlenes Gjerninger: „Men der var Jøder boende i Jerusalem, gudfrygtige Mænd af alle Folkeslag under Himmelen.“

Det er ganske rimeligt at tro, at de, som levede paa det østlige Fastland i de gamle Profetens Dage, ogsaa vare ubidende om, at et andet Fastland eksisterede, og at Herren ikke tilloob disse Profeter at kundgjøre, at en Del af hans udvalgte Folk beboede dette ukjendte Land. Men en grundig Underfølgelse af de gamle Profetier angaaende Israels Hus tilvejebringer stærke Beviser for Rigtigheden af den Paaastand, at Amerika er Indsamlingsstedet for i det Mindste en Del af de spredte Levninger af Israels Hus.

I det gamle Testamentets Forudsigelser nævnes to Indsamlingssteder: Zion og Jerusalem. Esajas siger: „thi fra Zion skal udgaa Lov, og Herrens Ord fra Jerusalem“ (2, 3.); „Dine Helligdoms Stæder ere blevne til en Ørk; Zion er bleven til en Ørk, Jerusalem en Ødelæggelse“ (64, 9.). Joel siger: „thi paa Zions Bjerg og i Jerusalem skal der være Røgle, som udkomme“ (3, 5.). Zacharias siger: „Herren skal endnu trøste Zion og endnu udvælge Jerusalem“ (1, 17.). Det bevises endvidere ved profetiske Udtalelser, at Udtrykkene „Zion“ og „Jerusalem“ i det Mindste paa flere Steder betegne to forskjellige Steder. Esajas og Micha forudsige, at „det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være grundfæstet ovenpaa Bjergene og op-højet over Højene, og Folkene skulle strømme til det.“ (Esajas 2, 2. Micha 4, 1.) Esajas siger ogsaa til Zion: „Du, som bærer Zion et godt Budskab, stig op paa et højt Bjerg.“ (40, 9.) Jerusalem's Beliggenhed er ikke „oven-

paa Bjergene“, „ophøjet over Højene“, ej heller er det „et højt Bjerg“.

Det er øjenhnligt, at det Sted, hvortil der hentydes ved Ordene „aafides fra Jerusalem“, maa være i et jjernt Land. I det Esajas omtaler Herrens Indsamling af Israels Hus i de sidste Dage, siger han: „Og han skal opløste et Banner for Hedningerne, som komme langvejs fra, og lokke dem hid fra Jordens Ende; og se, de skulle komme hasteligen og let.“ (5, 26.) Micha siger angaaende samme Emne: „Og han skal domme imellem mange Folkeslag, og holde Ret for vældige Hedningefolk ud i det Fjerne.“ (4, 3) Det antages, at begge disse Profeter udtalte deres Forudsigelser i Palæstina, og at „Jordens Ende“, hvorfra Herren skulde lokke Folket, samt „det Fjerne“, hvor han skulde „domme imellem mange Folkeslag, og holde Ret for vældige Hedningefolk“, betegne en Del af Jorden, langt borte fra det Land, hvor disse to Profeter levede.

Jakobs Betsignelse, der udtaltes paa hans Son, Josephs Hoved, lyder som følger: „Joseph er en Kvist paa det frugtbare Træ, en Kvist paa det frugtbare Træ ved Rildens; Grenene gaa op over Muren. . . . Din Faders Betsignelser ere mægtigere end mine Forsædres Betsignelser, indtil de evige Højes Grænser; de skulle komme paa Josephs Hoved og paa hans Æsse, som er en Fyrste iblandt sine Brødre.“ (Første Mose Bog 49, 22. og 26.) Den eneste Udtydning, som man kan give denne Betsignelse, er, at Josephs Efterkommere skulle blive meget talrige (Vegetiets Frugt bethder i Bibelsproget Børn eller Efterkommere); og at de skulle strække sig ud over Havet (Grenene gaa op over Muren) ti et jjernt liggende Sted — „de evige Højes Grænser“. Det er klart, at „evige Høje“ i dette Skriftsted bethder

en vedblivende, uafbrudt Række af Bjerg-
fjæder — evige i Udstrækning — som for
Eksempel de Bjerger, der løbe gennem
Nord- og Syd-Amerikas fulde Længde.
Der kan ikke menes evige i Barighed,
thi det er jo forudjagt, at Dagen vil
komme, da „hver Dal skal hæves, og
hvert Bjerg og hver Høj skal sænkes“
(Ezajas 40, 4.); og Frelseren jagde, at
„Himmelen og Jorden skulle forgaa“
(Matth. 24, 35.).

Andre Skriftsteder tyde ligeledes paa,
at Nogle af Jakobs Hus skulde besidde
et andet Arveland end Palæstina. Da
Canaans Land blev delt imellem Israels
Stammer i Tojva Dage, klagede Josephs
Born til ham over, at deres Del ikke
var stor nok, idet de allerede den Gang
vare saa talrige. Det beviser, at Jakobs
Befignelse paa Josephs Born var i
Færd med at blive opfyldt. Umiddel-
bart før sin Død udtalte Moses følgende
Befignelse over Josephs Stamme: „Hans
Land være befignet af Herren, med Him-
melens kostelige Gave, med Duggen, og
af Dybet, som ligger her nedenunder,

med den kostelige Gave, der bringes
frem ved Solen, og med den kostelige
Gave, der drives frem ved Maanens
Stikter,

fra de ældgamle Bjerges Top, og
med de evige Højes kostelige Gave,

med Jordens og dens Fjldes koste-
lige Gave, og med Naade fra ham, som
boede i Tornebusken; den skal komme
over Josephs Hoved og over hans Føse;
han er en Fyrste iblandt sine Brødre.

Den førstesødie af hans Øyne har
Højhed, og Horn som Genhjørningens
Horn; med dem skal han stange Folkene
tilhobe indtil Jordens Ende; og dette
er de ti Tusinde af Ephraim, og dette
er de Tusinde af Manasjæ.” (Femte
Moje Bog 33, 13—17.)

Det er tydeligt, at Josephs Land
skulde være adskilt og forskjelligt fra de

andre Stammers Arvelod, ellers vilde
det ikke være særligt nævnet og bestrebet.
Hvis det skulde være en Del af Palæ-
stina, vilde den almindelige Beskrivelse
over dette Land have været tilstrækkelig
ogaa for Josephs Part, men den Del,
som hans Born erholdt i Palæstina,
kan ikke være Stedet, som Moies hen-
tyder til, thi det svarer ikke til den
Beskrivelse, som han giver. Denne Slut-
ning er i Overensstemmelse med, hvad
Jakob jagde til Joseph kort før sin
Død: „Og jeg har givet Dig fremfor
Dine Brødre et Stykke Land.” (Første
Moje Bog 48, 22.) Det kunde maaste
antages, at dette Skriftsted hentydede
til det Skovland, som Tojva gav til
Josephs Efterkommere, men det passer
ikke til den Beskrivelse, som Moies gav
over Josephs Land; ej heller vilde det
opfylde Jakobs Øfte angaaende Josephs
Born, som skulde „gaa op over Muren“
til „de evige Højes Grænjer“.

Idet han udtalte Befignelser over
Ephraim og Manasjæ, Josephs to Sønner,
jagde Jakob: „og at de maa blive saare
mange midt i Landet“; og han tilføjer,
at Ephraims Sæd „skal være en stor
Hob Folk”. (Første Moje Bog 48, 16.
og 19.) Disse Forjættelser til Josephs
Sønner tydeliggjøre Meningen af Ja-
kobs Ord til hans højst elskede Søn.
„Din Faders Befignelser ere mægtigere
end mine Forfædres Befignelser, indtil
de evige Højes Grænjer.” Herren lovede
Abraham, at han skulde „borde mange
Folks Fader”, og at hans Sæd skulde
evigt besidde Canaans Land, medens
Jakob forjættede, at Josephs Sæd skulde
blive „en stor Hob Folk” „midt i Lan-
det”; jaaledes vare hans Befignelser
mægtigere end Fader Abrahams, idet
de indbefattede lignende Forjættelser
om et talrigt Aftom og dertil Østret
om en Arvelod, som skulde udstrække
sig til „de evige Højes Grænjer“.

Det eneste Sted „midt i Landet“, hvor der er eller har været „en stor Hob Folk“ eller Nationer af den samme Slægt, er Amerika. Ikke mindre end tyve særskilte Grupper af Indianer-Stammer nævnes af Ethnologer som beboende det amerikanske Fastland, og det antages almindeligt af Alle, som have studeret deres Karakter, Traditioner og Historie, at de ere af israelitisk Afstamning, hvilken Slutning stadfæstes ved Aabenbaring i disse de sidste Dage.

Der ligger en dyb Betydning i de Ord, som danne Slutningen af de Betsignelser, der udtaltes over Joseph og hans Efterkommere baade af Jakob og af Moyses: „de skulle komme paa Josephs Hoved og paa hans Isse, som er en Fyrste iblandt sine Brødre“. Denne Adskillelse af Joseph fra hans Brødre var øjensynlig et Forbillede paa en Adskillelse af hans Sæd fra hans Brødres. Mormons Bog hentyder til dette paa følgende Maade: „Og at et nyt Jerusalem skulde blive bygget i dette Land for det Overblevne af Josephs Sæd, paa hvilket et Forbillede har været givet.

Thi ligesom Joseph bragte sin Fader ned til Ægypti Land, ligesaa døde han der; hvorfor Herren bragte en Levning af Josephs Sæd ud af Jerusalems Land, saa at han kunde være barmhjertig mod Josephs Sæd, at de ikke skulde omkomme, ligesom han var barmhjertig mod Josephs Fader, saa at han ikke skulde omkomme;

hvorfor Levningen af Josephs Hus skal bebygge dette Land, og det skal være deres Ejendomsland; og de skulle opbygge en hellig Stad til Herren lig det gamle Jerusalem; og de skulle ikke mere beshjæmmes, indtil Enden kommer, da Jorden skal forgaa.“ (Ether 13, 6. 7. og 8.)

Derfor de ovennævnte Profetier, som ere tagne fra Bibelen, antages, kan det ikke nægtes, at Amerika skal være Indsamlingsstedet for en Del af Israels Hus, og at Zion vil blive opbygget paa det Land; thi Profeterne sige tydeligt, at Israels Stammer skulle føres til deres eget Land. Herren siger, idet han gjennem sin Profet Jeremias taler angaaende Israels Indsamling: „Da vil jeg komme igjen og forbarme mig over dem; og jeg vil føre dem tilbage, hver til sin Arv og hver til sit Land.“ (Jeremias 12, 15.) Han siger ogsaa: „Og jeg vil samle de Overblevne af mine Faar fra alle de Lande, hvorhen jeg har fordrevet dem; og jeg vil føre dem tilbage til deres Græsgange, og de skulle worde frugtbare og mangfoldige.“ (23, 3.)

En meget vægtig Indvending mod den Tro, at Jerusalem eller endog det hele Palæstina er det eneste Indsamlingssted for Israels Sæd i de sidste Dage, er, at det er for lille til at rumme de Overblevne af Folket og give dem Plads til at „vorde frugtbare og mangfoldige“.

(Mill. Star.)

Tankeprog. Diamanten bliver ved Slibningen gennemsigtig, Mennesket ugjennemsigtig.

Den Gode glæder sig, naar han har fundet et Menneske, der er bedre end han selv, den Slette, naar han har fundet et, der er slettere.

Filosofien af Evangeliet.

IV. Kapitel.

Dannede Verden sig selv.

(Fortsat fra Side 95.)

Eignende Argumenter kunde fremføres fra enhver Del af Naturens Værk for at bevise Skabningens Plan og Orden og Skaberens store Visdom. Spørgsmaalet kommer derfor tilbage med dobbelt Vægt: Havde Jorden en Skaber, eller dannede den sig selv? Der findes Personer, som paa staa det Sidste og med Frækhed erklære, at Biblen fortæller en Usandhed, naar den siger: „I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden.“ „Thi,“ sige de, „vi vide, at Stofferne ere evige, og at Verden helt igjennem bestaar af disse Stoffer; derfor ere Himmelen og Jorden evige — havde aldrig en Begyndelse eller nogen Skaber.“ Sandelig, et dybsindigt Raisonnement. Paa samme Maade kunde vi sige: „Her er en godt brændt Mursten lige fra Teglværket, som kan bestaa i et Tusinde Aar; derfor har den altid eksisteret.“

Det paa staaas ligeledes, at Stofferne i Verdensrummet ere usorgøgelige. Hvem ved det? Thi vi vide ikke, hvad Stoffet oprindeligt var. Vi kunne opvarme Vand til et vist Gradepunkt, og det forvandles til Damp; men Substanterne findes i Dampen. Vi kunne brænde Kullene og saaledes forandre deres Udseende, men alle Partiklerne ere der i Skikkelse af Gas, Aste eller Tjære. Alt, hvad vi kunne sige, er, at Stofferne ikke kunne tilintetgøres ved de Midler, som Menneskene have til deres Raadighed. Men at paa staa, at Materien er evig, fordi Menneskene ikke kunne tilintetgjøre den, vilde være det Samme, som om et Barn vilde prøve

paa at sønderslaa et Lokomotiv med en Pind og, naar dette viste sig umuligt, da udbrøde: „Jeg er overbevist om, at dette Lokomotiv evigt har været til, thi jeg er inde af Stand til at tilintetgjøre det.“

Men lad os forudsætte, at Materien er evig, hvorledes forklæres da Dannelsen af denne skønne Verden? Jorden bestaar ikke af en enkelt Substans, der benævnes saaledes, men derimod af en Mængde materielle Stoffer, saasom Jern, Brint, Kulstof, Svovl, Jern og en to- eller treoghalvtreds andre Substanter. (Se »Turner's Chemistry«, section 341.) Hvilken af disse er nu det evige Stof, som der hentydes til? Er det Jernet, Svovlet, Kulstoffet eller Jerten? Hvis det er et af disse, hvorfra kom da de andre? Forandrede et Sinkke Jern, som var utilfreds med sin Stilling, sig til en Gasstyk eller en Spand Vand? Eller ere alle Elementerne evige? Have vi 58 evige Substanter? Ere de alle evige i deres nuværende Tilstand og Sammenjætninger? Hvad saa Svaret end bliver paa disse Spørgsmaal, kaster det dog ikke noget Lys over Jordklodens Dannelselse, som ikke er en formløs Masse, men snarere en herlig Bygning bestaaende af forskjellige Substanter.

Har denne Jord evigt eksisteret i sin nuværende Tilstand? Intet Menneske, som har været nede i et Stenbrud eller en Mine, vilde paa staa det, langt mindre de, som have studeret Kemii og Geologi. Hvis Elementerne, hvoraf Jorden bestaar, ikke altid have eksisteret i deres nuværende Tilstand, hvorledes bragtes

de da i deres nuværende Form? Elementerne have ingen Magt til at sætte sig selv i Bevægelse, naar de ere stille, eller til at standse, naar de ere i Bevægelse. En Gjenstand vil ikke forandre sin Stilling, medmindre den sættes i Bevægelse, og naar den er sat i Bevægelse, vil den vedblive at bevæge sig, indtil den standses. For Eks., dersom vi forlade vort Bærelse og ved Tilbagekomsten jævne en Bog, som før laa der, vide vi, at Nogen har taget den — Bogen kunde ikke gaa bort af sig selv.

Ville de Bantroeende nu fortælle os, at de 58 Grundstoffer dansede og hvirvlede omkring, indtil Luft, Hav og Jord paa en eller anden Maade tumlede sig sammen til den nuværende Form af denne skønne og herlige Verden, med dens regelmæssige Ordning af Dag og Nat, Sommer og Vinter, med dens dejlige Blomster og høje Træer, med al dens Afveksling af Fugle, Dyr og Fiske, for ikke at tale om Morgenens Skønhed, Solnedgangens pragtfulde Farver eller Midnathimlens stille Glorie? Eller lad os komme ned paa Trin med den laveste Intelligens og da spørge: „Dannede Brostenene sig selv?“

Urimeligt, som det synes, er der dog Nogle, som gjøre Fordring paa at være Filosofer, og som ikke alene paa staa dette, men ogsaa ville fortælle os, hvorledes det gik til. En Klasse af disse Filosofer gaar ud fra den Slutning, at Alt i Universet var reduceret til meget fint Støv, kaldet Atomer, eller maaste endnu finere til Gas, og derpaa samlede disse Atomer i Følge Tiltræknings-Loven, Elektricitet eller andre Love og dannede de forskjellige Elementer i deres nuværende Form. Men Banstælligheden bliver kun større ved denne Forklaring; thi et Stykke af en Brosten, hvor lille det end er, kan ligejaalidt

danne sig selv eller bevæge sig, som hele Stenen kunde. Saa komme vi atter tilbage til Spørgsmaalet: Dannede Brostenene sig selv?

Andre forklare, at for Millioner Aar siden eksisterede Verden som en uhyre Sky af Jdstøv. Hvad dette Jdstøv er, vide de ikke, men kun, at visse Kometer, der undertiden vise sig i en Afstand af fra 50 til 60 Millioner Mile fra Jorden, antages at bestaa af Jdstøv. Derfor antage de, at Jorden ogsaa kunde være dannet af denne Substans. Men hvor kom Jdstøvet fra? Dannede det sig selv? Var det fra Begyndelsen af hedt nok til at smelte Granit? Hvorfor ere Dele deraf nu kolnede? Hvis det eksisterede fra Begyndelsen af som glødende Jdstøv, hvorfor begyndte det da en Gang at afkøles? De Bantroe paa staa, at der intet Andet var i Universet end dette Jdstøv. I saa Tilfælde maa Marsjagen til Alt dette findes i Jdstøvet selv. Med andre Ord, Jdstøvet dannede først sig selv, derpaa Brostenene og siden den Bantroeende.

Atter Andre antage, at Verden en Gang var opløst i uendelige Hæve, hvis Blanding foraarsagede en Dannelselse af Ler, som størknedes til Sten; derpaa dannedes Træer og Planter, hvilke siden udvikledes til Dyr og disse til deres højeste Trin, Abekatten, hvorfra jaa Mennesket i sin Tid udvikledes. Saaledes bevises det tydeligt, at der ikke var nogen Skaber nødvendig, hvis vi blot havde Nogen til at danne disse oprindelige Hæve, Nogen til at sammenblande dem og Nogen til at oprette disse Udviklings-Love.

En anden meget hødet Theori blandt Bantroeende er Buffon, den franske Filosof. Hans Forudsætning var, at Solen er en uhyre smeltet Masse, og at den paa et vist Tidspunkt ramtes af en

vældig Komet paa en saadan Maade, at Dele af denne glødende Masse stænkedes bort, ligesom, naar man kaster en Sten paastraa i en Spandfuld Vand, en Del af Vandet stænkes ud. Disse løsrøvede Dele dannede under Virkningen af visse Love Kugler, som i afstolet Tilstand bleve Planeter og Biplaneter. Saa var Skabelsen efter denne Videnskabsmands Ide kun et Lykketræf, et Tilfælde. Men, som man kunde vente, have dog tænkende Mænd spurgt: „Hvor kom Solen fra? Hvilken Magt gjorde den glødende? Hvor kom Kometen fra? Hven! kastede den fremad med saa sikkert Maal, at den ramte Solen netop i en skraanende Retning?“

Denne Theori nod stor Anerkjendelse hos en vis Klasse Videnskabsmænd i Aarhundredets Begyndelse. Mellem Mars' og Jupiters Baner findes et udstrakt Felt, som det antoges var tomt. Men i de første syv Aar af dette Aarhundrede opdagedes tre smaa Planeter, som cirklede paa deres egne Baner mellem Mars og Jupiter. Derefter opdagedes flere lignende Planeter, ja at Tallet nu er over 200. Dr. Olbers, som opdagede to af disse, Pallas og Vesta, lagde Mærke til, at deres Baner forholdsvis vare i Nærheden af hinanden og til Tider krydsede hverandre. Deraf drog han den Slutning, at de vare dannede ved, at en større Planet var eksploderet, ved Sammenstød med en Komet eller paa anden Maade, og sønderbrudt i mange Stykker. At disse nu opdagede Planeter, „Sommeplaneter“ kaldte Herschel dem, ere ganske smaa, opfattedes som et Bevis paa Dr. Olbers' Theoris Sandhed. For at bruge en simpel Signelse kunne vi da sige, at han antog, at Kjedelen paa et stort Lokomotiv havde eksploderet, og at Stykker af Lokomotivet vare faldne ned paa Sporet i Form af Haandfjærer,

der ædelmodigt havde besluttet at vedligeholde Banelinjens Færdsel. I Begyndelsen lod det til, at denne Theori bestrkedes ved enhver ny Opdagelse, men efter nogen Overvejelse syntes det dog forunderligt, at et saadant Tilfælde kunde fremkalde herlige og fuldstændige Kloder. Man havde aldrig hørt, at man ved at sprænge et Palads i Luften kunde danne smukke Villaaer, eller at en Eksplosion ombord paa et Dampskib kunde forandre dette til Hstjagte, ej heller at et sonderbrudt Lokomotiv blev til smaa, fuldstændige Dampmaskiner. Men da denne Theori udelukkede Gud fra Skabelsen, antoges den af mange Bantro som et Bevis paa, at Verden ingen Skaber behøvede.

Det varede dog ikke længe, før virkelige, dybtænkende Videnskabsmænd indjaa det Umulige og Urimelige i en saadan Paastand. Det viste sig ved nærmere Undersøgelse, at nogle af disse smaa Planeters Baner vare stilkte ved mere end tyve Millioner Mile, og det bevestes ligeledes, at Kometer ikke kunde indvirke paa Solen eller paa Planter i nogen synderlig Grad. Herschel siger: „Det er øjenlynt, at de letteste Stjer, som svæve i Atmosfærens højeste Regioner, ere tætte og massive Legemer i Sammenligning med Kometens fine og florklignende Bæv.“

Fornuften erklærer saaledes, at Verden ikke dannede sig selv. Menneskets Sjæl dannede ikke sig selv. Menneskets Legeme dannede ikke sig selv. De maa have haft en intelligent Skaber, som er Gud. Arbejdet er ikke Arbejderen; Huset er ikke Bygmesteren; Uret er ikke Urnageren. Skaberen er adskilt fra det Skabte og staar over det. I og jeg og Universet ere skabte; derfor er vor Skaber adskilt fra os og staar over os.

Bewidstheden om vor egen Uvidenhed og Svaghed stadfæster denne Kjends-

gjerning. Menneskets Sjæl er ikke den højeste Intelligens i Universet. I sin nuværende Tilstand kjender Mennesket endnu ikke tilfulde sit eget Vegemes Funktioner eller de Love, som det maa adlyde, langt mindre de Love, som styre Universet. Han forstaar maasse meget angaaende det, som ikke vedkommer ham, men han føler sin Ringhed, naar hans kjæreste Interesser berøres. Han kan bestemme en Planets Stilling om et Hundrede Aar, men han kan ikke bestemme sin egen Stilling om et Aar eller en Maaned. Han kan bestemme Tiden for Ebbe og Flod i Aarevis forud, men han ved ikke, om hans egen Puls vil slaa i Morgen. Efter som hans Kundskab om Naturens Love udvides, bliver hans Overbevisning stærkere om, at et visere Hoved og en mægtigere Haand end hans har skabt Verden og styrer den.

Verdens Historie forkynder ogjaa Guds Tilværelse og hans Handling med sine Børn og deres Riger paa Jorden. Historien er kun en Beretning om Menneskenes Handlinger og Guds Forsyn, om Menneskenes Forbrydelser og Guds Straffedomme. En Gang bort-

fejede han Menneskeslægten med en Vandflod paa Grund af dens store Ugudelighed. Han viste sit Mishag med Sodoma og Gomorra ved at fortære disse ugudelige Stæder med Ild fra Himlen, og han efterlod det døde Hav med sine tunge Bølger som en Advarsel. Ingen Grad af Værdom eller Kunst, Rigdom eller Magt har nogenjinde kunnet beskytte en ugudelig Nation imod Guds Retfærdigheds Sværd. Læs Fortidens mørke Historie. Hvor er Ægyptens, Ninives og Bablyons Storhed? Tyrus bejad Skibe, Kolonier og Handel; Rom's Herredomme strakte sig over en halv Verdensdel; Grækenland havde Filosofi, Kunst og Frihed; Spanien bejad Skatte af Jordens Guld og Sølv, men disse Ting kunde ikke unddrage dem fra Guds Regjering og Magt. Hans Love styrer Universet og betaler Synd med Elendighed og Forbrydelse med Straf i Følge evig Retfærdighed. Disse Nationer bleve nedstyrtede fra Tinden af deres Storheds Højde og jønderfloges i Jordærvelsens Dal, hvor de nu ligge som Ruiner, Resten af jordens Storhed, der vi ser, hvor disse mægtige Riger en Gang stode, og at de vare fjender mod Gud.

Den 1. April 1898.

Maader at fremsætte Evangeliet paa.

Udtrykket „forkynde Evangeliet“ kan bibringe Nogle den Tante, at en Person maa være en øvet offentlig Taler for at kunne udføre Missionsarbejde. Nogle af Ældsterne sige, at de ere uduelige til dette Arbejde, fordi de ikke ere vant til at tale offentlig og maasse have ringe Evner i denne Retning. Men der er mange Maader, paa hvilke Evangeliet kan fremstilles for Folket, Maader, der ere lige saa virkningsfulde som Forkyndelsen fra Talerstolen. Held i Missionsmarken beror ikke paa Digtigheden i en Retning alene. Forstjellige Talenter kunne bruges med Fordel til at forkynde Evangeliet. Enhver kan deltage i dette

Kjærlighedsarbejde uden Hensyn til, hvad der er hans specielle Talent, eller hvad Vejlighed han har haft til at erhverve sig Kundskaber. Den, som ikke har Talent som offentlig Taler, har maaske Gaver i andre Retninger. Det er ofte Tilfældet, at de ringeste offentlige Talere blive de bedste Missionærer, og det hænder af og til, at de mest begavede Talere ikke blive gode Missionærer.

En oprigtig og ydmyg Attraa efter at gjøre Godt er en af de vigtigste Egenheder for at fremme Evangeliets Sag. Enhver, som besidder den, kan, hvad enten han er en speciel kaldet Missionær eller blot et Medlem af Kirken, udføre Meget for Evangeliets Udbredelse. Den Ringeste blandt de Hellige har ofte været i Stand til at lede Folk til Sandheden ved at tale med dem om Evangeliet eller ved at overtale dem til at komme til vore Møder. Paa denne Maade have de ydte Missionærer stor Hjælp i deres Arbejde.

De Hellige kunne fremkalde Interesse for Evangeliet ved deres oprigtige, eksemplariske Vandel. Vi kjende mange Tilfælde, hvor Folk ere blevne ledede til at underjoge og anuamme Evangeliet ved at iagttage vore Folks Opførelse.

En rolig og alvorlig Samtale om Evangeliets Principper gjør ofte bedre Virkning end en velholdt Tale. Enhver, som er begabet med Konversationsøvelser, burde være i Stand til at udføre et godt Missionsarbejde. Vi kjende nogle Uldster, som besøge Folk i deres Hjem og bede om Tilladelse til at tale med dem om religiøse Emner. Naar et saadant Forlangende fremsættes i den rette Aand, kan det ikke let afslås.

Missionærer med musikalske Talenter benytte en anden Fremgangsmaade. De have et Forraad af passende Sange — Soloer, Duetter eller Kvartetter — og erholde Tilladelse til at jamles i en Bekjendts Hjem med nogle af dennes Venner og Bekjendte og tilbringe en behagelig Aften med Sang og evangeliske Samtaler. Ved et saadant lille Mødes Slutning udtale Uldsterne deres Ønske og Villighed til atter at mødes med deres Venner og forklare mere om disse Principper. Paa denne Maade modtage de ofte Tjudydelser fra Andre til at besøge dem i deres Hjem, og de udvide deres Kreds af Venner og Bekjendte.

Det træffer ogsaa, at de Hellige og Missionærerne stjtte Bekjendtskaber med Folk, som synes venlig stemte mod dem og deres Tro, men Omstændighederne ere saaledes, at Bekjendtskabet ikke yderligere kan befæstes ved gjentagne Besøg. I saadanne Tilfælde udrettes meget Godt ved Brevskrivning. Et godt Brev om Evangeliet er en varig Prædiken. Venlige Breve stattes højt af Modtageren. Disse opbevares de omhyggeligt og læses atter og atter, ja endog for Andre, Slægtninge og Venner, indtil Papiret, paa hvilket de ere skrevne, er opslidt.

Vi nævne disse som nogle af de talrige Maader, hvorpaa det glade Budskab kan bringes til vore Medmenneskers Kundskab. Den, som holder sig nær til Herren i Bøn og søger hans Aands Inspiration, vil blive ledet i sin Gjerning paa den bedste Maade og vil aldrig mangle Visdom til at vælge den bedste Fremgangsmaade.

Der er en Ting, som Alle burde erindre, og det er Nødvendigheden af at være ydmyge. Angaaende Missionsarbejdet siger Herren i en Aabenbaring til Profeten Joseph Smith: „Jugen kan hjælpe til i dette Værk, uden at han er ydmyg og fuld af Kjærlighed og har Tro, Haab og Kjærlighed til Alle, og er maadeholden i alle Ting, hvadsomhelst der bliver ham betroet.“ (Mill. Star.)

Afsøgning og Beskikkelse.

Ældste Joseph Jensen løses fra at arbejde i Aalborgs Konference og beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Bekjendtgjørelse.

Paa Grund af indtrufne Vendinger i Skibenes Afgang fra Glasgow vil det første Selskab af dette Aars Emigranter afgaa fra Kjøbenhavn den 21. April i Stedet for den 28. April som først bekjendtgjort.

C. H. Lund,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Ældste Joseph H. Jensons Død.

Som det i Korthed meddeltes i forrige Nummer af „Stjernen“, er en af vore Medarbejdere i den skandinaviske Mission afløst fra sit Arbejde i denne Tilværelse og af den Almægtige kaldet til en mere udstrakt Virksomhed i Aanderens Verden.

Ældste Joseph H. Jensen, Søn af Peter Jensen, blev født i Union, Salt Lake County, Utah, og var ved sin Død omtrent 27 Aar gammel. Han ankom til Kjøbenhavn paa sin Mission den 16. Juni 1896 og blev beskikket til at arbejde i Gøteborgs Konference, hvor han virkede i følgende Grene: Jønkøping, Halmstad, Trolldhättan og siden Gjæraars-Konferencen i Vestervik, hvor han præficerede over Grenen. Han var tilhjeladende i Besiddelse af et godt Helbred indtil Midten af Februar Maaned, da hans Sygdom begyndte. Han led af Opkastning og Smertes i Underlivet. I et Par Uger holdt han som oftest Sengen i Grenens Hovedkvarter; da mente hans Medhjælper, Ældste Charles M. Olsen, at det vilde være bedst at føre ham til Gøteborg, hvor han kunde nyde bedre Forplejning. De afrejste den 4. Marts og ankom til Gøteborg den 5. efter en Rjorjel paa Jernbanen af 180 Mile (engelske). Her modtoges de af Præsident H. M. Pearson, og Broder Jensen bragtes til Broder Søderbergs Hjem, hvor han modtog den omhyggeligste Pleje. Broder og Søster Søderberg gjorde Alt, hvad der stod i deres Magt, for at lindre hans Smerte. En Læge tilkaldtes, som straks erklærede hans Tilstand betænkelig og sagde, at han led af Underlivs-betændelse. Broder Jensen blev salvet af sine Brødre Tid efter anden under sin Sygdom, og efter hans Ankomst til Gøteborg fastede og bade Brødrene og de Hellige for ham og salvede ham. Han syntes ogsaa at blive bedre, men faldt atter tilbage og afgik ved Døden Tirsdag den 8. om Morgenen Kl. 4.30. Han var ved sin Bevidsthed til det Sidste.

Budskabet sendtes straks hertil Missionskontoret og herfra til Liverpool og til hans Familie i Zion. Den 10. afrejste Præsident Lund til Gøteborg, hvor

Begravelsen fandt Sted den 11. Kl. 1,30 Eftm. Den lededes af de Hellige, som havde erholdt Myndighedernes Tilladelse dertil, og Broder Jensen stedtes til Hvile, iført Tempelklæder og paa en Maade, der var en Herrens Tjener værdig. Der var seks Eldster fra Zion tilstede, nemlig: Missionspræsident C. N. Lund, Konferencepræsident H. M. Pearson, August E. Rose, William Anderson, Charles M. Olson og John Johnson. Ved Graven bleve Salmer affungne, og Præsident Pearson indviede Graven ved Bøn. Om Aften samledes de Hellige i Salen, og Præsidenterne Lund og Pearson samt Eldste Olson talte med dyb Følelse om den Udbødes mange gode Egenstaber, og de udtalte mange herlige Tanker, som den sørgelige Begivenhed fremkaldte.

Ved Præsident Pearsons Bestræbelser blev et jnukt Gravsted erhvervet paa Sanna Kirkegaard ved Gøteborg, og man erholdt Tilladelse til at flytte Liget af Eldste John A. Dnist, som døde i denne Konference den 13. Marts 1890, og bisatte det i samme Grav som Broder Jensons, hvor de nu hvile ved hiuandens Side.

Eldste Jensen var ugift, en god og trofast Mand, som havde arbejdet i Missionsmarken i næsten to Aar. Vi føle dyb Sorg ved, at en Broder og Medarbejder i Herrens Værk saaledes skulde nedlægge sit Liv i et fremmed Land saa langt fra Hjemmet og fra Slægt og Venner, men Herrens Veje ere ikke vore, og vi bøje os i Ydmyghed for hans Vilje, vidende, at han kjender Alt og ordner Alt til vor største Gavn og Velsignelse.

Maa Herren trøste og velsigne Broder Jensons Familje og styrke den til Trofasthed, saa at de atter maa gjenforenes med ham paa Opstandelsens Morgen!

Fra „Aoglen til Theologien“.

XIV. Kapitel.

Aandeverdenen.

Menneskets Aand bestaar af en Organisation af aandelige Elementer i Eighed med det kjødelige Tabernakel. Den besidder alle Organer og Dele, svarende til det ydre Legeme.

Aandens Tilstedeværelse i Legemet levendegjør og viser sig ved frivillig Bevægelse, som forudsætter en fri Vilje, der kun besiddes af individuelle Væsener.

Naar Aanden forlader Legemet, siges det at være dødt — den livgivende Del er borte, er vandret til Aandernes Verden.

Aandeverdenen er ikke Himlen, hvor Faderen, Sønnen og andre hellige Væ-

jener bo, men en mellemliggende Tilværelse, en Prøvestand, et Sted til Forberedelse og Fremstridt, hvor Aanderne lutres og forbedres, og hvor de, hvis de ere værdige, kunne modtage Kundskab om Evangeliet. Det er et Sted, hvor Evangeliet forkyndes, hvor Tro, Omvendelse, Haab og Kjærlighed bliver udøvet, et Sted, hvor Aanderne oppebie Legemets Opstandelse, medens det for de Ugudelige er et Straffested, en Skjærsild eller et Helvede, hvor Aanderne straffes, indtil Forløsningens Time kommer.

Dens Beliggenhed er her paa denne

Planet, hvorpaa vi leve; med andre Ord, Jorden og andre lignende Planeter have deres indvendige eller aandelige Sjære saa vel som deres udbvendige eller legemlige Sjære. Den ene er befolkede af kjødelige Tabernakler, den anden af Aander. Et Slør er draget mellem disse Sjære, hvorved Alt i den aandelige Sjære uhyrliggjøres for dem i den legemlige.

For at kunne skue ind i den aandelige Verden maa et Menneske levendegjøres ved Aanden; Sløret maa løstes, eller de legemlige Sandser maa forvandles, saa at de blive apasjerede til den aandelige Sjære. Denne Tilstand kaldes Syn, Hentykelse, clairvoyance osv. Elementerne i Aandeverdenen ere lige saa virkelige og haandgribelige for aandelige Organer, som legemlige Gjenstande ere for legemlige Organer.

I Aandernes Verden findes alle Klasser og Grader af Fornuftvæsener. For Eksempel, Jesu Kristus og Høveren paa Korset gif Begge til det Sted. Men den Ene var der med al den Intelligens, Lykke, Barmhjertighed og Kjærlighed, som betegnede en Lærer, et Sendebud, befuldmægtiget til at bringe glædelige Tidender til de Sagtmodige, til at helbrede dem, som have et jønderknust Hjærte, til at hushvæle dem, som sørge, til at forkynde Frihed for de Fængne og Løsladelse for de Binde; eller med andre Ord, til at forkynde Evangeliet til Aanderne, som vare i Forvaring, saa at de maatte dømmes for Mennesker i Kjødets, men leve for Gud i Aanden. Den Anden derimod var der som en Tyv og Røver, der havde udaandet paa Korset for en Forbrudelse, og som var skuldig, uvidende, uforberedt til Opstandelse og havde nødig at modtage Gudsforladelse og blive belært om Frelsningsplanen. Den Første bød Farvel til Aandernes Verden paa

den tredje Dag og vendte tilbage til sit kjødelige Tabernakel, med hvilket han opsteg til Himmelen, medens den Anden uden Tvivl drager Fordel af det, han har hørt, og gaar fremad i Tro og Haab, ventende paa Opstandelsen.

I Aandeverdenen findes Apostle, Profeter, Eldster og Medlemmer af de Helliges Kirke, som holde Præstedømmets Røgler og Myndighed til at lære, opmuntre og troste deres Medaander og forkynde dem Jesu Kristi Evangelium.

Der findes ogsaa Katolikker og Protestanter af enhver Sekt, som Alle have nødig at blive belærte og komme til Erkendelse om det sande og uforanderlige Evangelium i dets Fylde og Renhed, for at de kunne dømmes, som om de havde haft denne Velighed i Livet. Der findes ogsaa Jøder, Muhamedanere og Bantro, som ikke troede paa Kristus, medens de vare i Kjødets. Alle disse maa lære og komme til Kundskab om den forskættede og opstandne Forløjer og høre Evangeliets glade Budskab. Der findes ogsaa alle Grader af Hedninge-Aander — fra den ædle og ophejdede Filosofer, Poet, Patriot eller Statsmand fra Grækenland eller Rom, saasom Sokrates, Plato osv., ned til den mest uevilkjærede, vilde Kriger.

Alle disse maa belæres og oplhes, maa bøje Knæ for den evige Konge; thi Besjalingen er udgaaet, at hvert Knæ skal bøje sig for ham og hver Tunge bekjende hans Magt.

Hvilket Felt for Arbejde og Kjærlighed aabnes her ikke for Apostlene og Eldsterne af de Helliges Kirke! De ville nu bedre kunne forstaa Udstrækningen af deres guddommelige Mission og Meningen af det store Bud: „Prædiker Evangelium for al Skabningen.“ I dette store Arbejde er Præstedømmet for det meste bestjættiget under Op-

holdet i Aandeverdenen, medens de vente paa Legemet's Opstandelse, og samtidig blive de selv opbyggede, forbedrede og modnede i den guddommelige Theologiske Videnskab.

Ved Brugten af denne Videnskabs Nøgler, som disse Aander udøve, i Forbindelse med Udførelsen af visse Ordinancesser af Præstedømmet paa Jorden for de Døde, blive Fængslets Døre aabnede for Aanderne, som vare i Forvaring, og Evangeliet's Guds trængsel ind i deres Gælder. Deres Hjertes hylde af Guds og Iulme af Fryd og Glæde; Smil viser sig i Stedet for Taarer, og en Jubel- og Takkegang bryder over deres Læber.

Længden af Opholdet i Aandeverdenen og de Privilegier og Grader af Ryddelse eller Straf, som tildeles, beror paa den Forberedelse, der er gjort i Livet. For Eksempel, Folket, som udryddedes ved Syndfloden i Noas Dage, bleve i de mange Aar, der forløb fra Syndfloden til Kristi Korsfæstelse, bevarede i et Slags Fængsel, uden Evangeliet, uden Kundskab om Gud eller Guds om Opstandelse. Det var ved Jesu eget Besøg til Aandeverdenen, at det blev dem tilladt at høre Evangeliet blive forkyndt og at udøve deres fri Vilje ligesom Menneskene paa Jorden. medens de, dersom de havde omvendt

sig, da Noah prædikede, vilde have modtaget dette Guds og Guds i jordisk Tilværelse.

Da Jesus Kristus var vendt tilbage fra sin Mission i Aandeverdenen, havde sejret over Graven og modtaget sit kjødelige Legeme, da fremkaldtes de Hellige, som havde annammet Evangeliet i Kjødets og havde fuldendt deres Ophold i Aandeverdenen, og modtog deres Legemer for derpaa at opjare med Frelseren til Himlen og modtage den Arv, som var dem beredt, medens de øvrige Aander bleve tilbage for at vente, til Herren atter kalder.

De, som annamte Evangeliet paa Jorden efter denne første Opstandelse, vilde blive kaldte fra deres Virksomhed i Aandernes Verden og gjenforenede med deres kjødelige Tabernakler ved den næste Bafuns Dage, og de vilde regiere paa Jorden i et Tusinde Aar; de derimod, som forkastede Evangeliet, maa vente i Aandeverdenen til efter de Tusind Aars Forløb. Og saa de, som annamte Evangeliet i den nuværende Tidsalder, skulle opstaa fra Aandeverdenen og Graven og blive meddelagtige i det Tusind-Aars-Rige, medens derimod de, som nu forkaste det, vilde blive i Forvaring, indtil den sidste Bafun skal lyde, og Døden og Helvede skulle opgive deres Døde.

Konferencemøde i Aalborg.

Konferencen tog sin Begyndelse
Lørdag den 19. Marts 1898,
Aften Kl. 7^{1/2}
med Afhyngelse af Salmen Nr. 117:
„Saa sikker en Grundbold“. Bøn op-
sendtes af Ældste Niels K. Nielsen,
hvorefter Salmen Nr. 5: „Kom alle
Zions Sønder“ blev afsungne.

Følgende Missionærer fra Zion vare
tilstede: C. N. Lund, Præsident over
den skandinaviske Mission, Jens Chri-
stenjen, Præsident over Aalborgs Kon-
ference, S. J. Jensen, Christian P. Hald,
Christian Nielsen, Niels P. Nielsen,
Niels K. Nielsen, Peter Christensen,
Daniel P. Jensen, Gustav Ottesen,

Hyrum J. Hansen, Christian Bederjen jun., Ole Jensen, Joseph Jensen, Søren C. Christensen, Louis M. Christianen og John A. Christensen, samt Thomas Halverjen fra Skaane Konference.

Præsident Jens Christensen bød de Tilstedeværende Velkommen og foreslog Eldste Niels Nielsen til Konferencens Skriver, hvilket enstemmigt vedtoges.

Derefter afgave følgende Grensforstandere Rapporten over Arbejdet og Tilstanden i deres respektive Grene: Jens Christensen, Aalborg; Christian Nielsen, Frederikshavn; Peter Christensen, Hjørring; Christian Bederjen jun., Bælum; N. P. Nielsen, Ribe; E. L. Ottesen, Åsaa. Et stort Arbejde var udført i disse Arbejdsmarker, Folket var meget inødekommende, og Udsigterne for Fremtiden vare lovende.

Salmen Nr. 255: „Se paa Zion — Herrens Bærf —“ blev ajsungen, hvorefter Eldsterne Joseph Jensen, Daniel P. Jensen og Christian P. Hald bære Vidnesbyrd om Evangeliet og om Joseph Smiths guddommelige Kaldelse. De glædede sig over at arbejde for Herrens Sag.

Omræjsende Eldste Niels K. Nielsen talte dernæst angaaende Guds Aabenbaring til Menneskeslægten i disse sidste Dage.

Præsident E. N. Lund omtalte Eldsternes Arbejde og det Anjvar, som paa hviler dem. Han glædede sig over det gode Arbejde, som Brødrene havde udført i denne Konference. Han talte ogjaa om Omvendelse og forklarede dette Evangeliets andet Princip.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 132: „Fader vor i Himlen“ og Taksigelse af Eldste Jens J. Jensen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af

Salmen Nr. 147: „Nu lyder atter Jesu Bud —“ og Bøn af Eldste Peter Christensen; derefter blev Salmen Nr. 266: „Fra Himlens høje Hvald“ ajsungen.

Præsident Christensen oplæste den samlede Rapport over Aalborg Konference, jaalhdende: Konferencen bestaar af 3 Grene og 3 Distrikter, hvori 14 Missionærer fra Zion arbejde. Det lokale Præstedomme bestaar af 12 Eldster, 18 Præster, 6 Lærere, og 9 Diaconer. Der findes 274 Medlemmer og 106 Børn under 8 Aar. Total: 439. Siden sidste Konference ere 12 blevne døbte, 8 Børn velsignede, og 1 er emigreret. Der lejes 6 Lokaler, 48 Medlemmer betale Tiende, og 106 abonnere paa „Skandinaviens Stjerne“; der findes 1 Kvindelig Hjelpeforening, 1 Unge Mænds Forening og 2 Søndagsstoler. Missionærerne have besøgt 3,242 Familjer, haft 2095 evangeliske Samtaler, uddelt 3,392 Skrifter og 155 Bøger samt afholdt 182 Møder.

Eldste Thomas Halverjen fra Skaane Konference glædede sig i Evangeliet og over at samles med de Hellige i Konference her. Han omtalte Jesu Lærdomme til Menneskene, da han vandrede her paa Jorden, og forklarede om Daab i Vand til Syndernes Forladelse og om Haandspaalæggelse for den Helligmands Gave samt bar sit Vidnesbyrd om Guds Riges Oprettelse paa Jorden i disse sidste Dage.

Eldste Louis M. Christianen talte dernæst; han sagde, at Evangeliet, som Herrens Tjenere ere udsendte for at forkynde, er det samme, som Frelseren og hans Apostle jordum forkyndte, og Menneskene burde vogte sig for at anamme Menneskebud. Han talte derefter om ny Aabenbaring og Tiendeloven samt mindede om, hvorledes Herren indsamler sine Trofaste til det Sted, han har udpeget, medens han

lader sine Plager og Straffedomme udgaa over de Gjenstridige.

Ældste Joseph Jensen opmuntrede de Hellige til at have Zion i deres Hjærter, aftaa fra Synd, og holde de Pagter i Ære, som de have sluttet med Gud.

Ældste John A. Christensen sagde, at der er kun et Evangelium, evigt og uforanderligt. Han paaviste Forskjellen mellem den sande Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse, som Frelseren forkyndte, og den nu saa almindelige Barnedaab.

Ældste Søren C. Christensen talte om Ydmyghed og om Nødvendigheden af guddommelig Myndighed for at kunne udføre Evangeliets Ordinancer. Han glædede sig i sit Arbejde som en Budbærer af Sandheden til Menneskenes Børn.

Ældste Daniel B. Jensen omtalte det store Værke, som i religiøs Henseende rugede over Menneskeslægten, og skattede det Lys, som Herren havde skjænket os om sit store Værk, der bliver udført i denne Slægt.

Ældste Christian P. Hald skildrede Forskjellen paa den Tro, som Folk i Almindelighed bekjende sig til, og den sande og levende Tro, som tilvejebringer Frelse i vor Faders Rige.

Ældste Niels P. Nielsen var den sidste Taler. Han udtalte sin Glæde over at være iblandt Herrens Trofaste samt bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 140: „Vor Gud, vi til Dig raabe.“

Takfælgelse af Ældste Christian Pedersen jun.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet begyndte med Afhyngelse af Salmen Nr. 12: „Fryd dig Eder, Zions Sønner“, og Bøn af Ældste Ole Jen-

sen, hvorefter Salmen Nr. 113: „Jeg føler nu en Glæde“ blev afsungen.

Den hellige Nadver administreredes af Ældsterne Hans Jensen og Carl C. B. Christensen, medens Salmen Nr. 260: „Du Dødens Overvinder“, blev afsungen.

Derefter foresloges til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner Kirkens Autoriteter som følger:

Wilford Woodruff som Profet, Seer, Aabenbarer og Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i hele Verden med George D. Cannon som første og Joseph F. Smith som anden Raadgiver.

Lorenzo Snow som Præsident for de tolv Apostles Quorum med Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Francis M. Lyman, John Henry Smith, George Teasdale, Heber J. Grant, John W. Taylor, Marriner W. Merrill, Anthon S. Lund, Mathias F. Cowley og Abraham Owen Woodruff som Medlemmer af dette Quorum.

Raadgiverne til Kirkens Præsident samt de tolv Apostle som Profeter, Seere og Aabenbarere.

John Smith som Kirkens Patriark. Seymour B. Young, C. D. Fjeldsted, B. S. Roberts, George Reynolds, Jonathan G. Kimball, Kulon S. Wells og Joseph W. Mc. Murrin som de første ny Præsidenter for de Halvfjerds.

William B. Preston som præsiderende Biskop med Robert T. Burton som første og John R. Winder som anden Raadgiver.

Franklin D. Richards som Kirkens Historiefriver med John Jaques og C. W. Penrose som Medhjælpere.

Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, George D. Cannon, Karl G. Maeser, Willard Young, Anthon S. Lund,

James Sharp, Joseph F. Smith og John Nicholson som Kirkens Undervisnings-Komite.

Wilford Woodruff som Kirkens timelige Forvalter.

Nolon S. Wells som Præsident over den europæiske Mission med Joseph W. Mc. Murrin som første og E. F. Barry som anden Raadgiver.

C. N. Lund som Præsident for den skandinaviske Mission.

George Christensen som Oversætter og Skriver for „Skandinaviens Stjerne“.

G. A. Brandt som Oversætter og Skriver for „Nordstjärnan“.

Jens Christensen som Præsident over Aalborgs Konference og Forstander for Aalborgs Gren.

Konferencepræsident Christensen foretog derpaa Følgende:

Daniel B. Jensen som Medhjælper i Aalborgs Gren.

Christian Nielsen som Forstander for Frederikshavns Gren med John A. Christensen som Medhjælper.

Peter Christensen som Forstander for Hjørrings Gren med Louis M. Christensen som Medhjælper.

Eraustus L. Ottesen som Forstander for Aasaa Distrikt med Hyrum J. Hansen som Medhjælper.

Niels B. Nielsen som Forstander for Ribe Distrikt med Ole Jensen som Medhjælper.

Christian Pedersen jun. som Forstander for Bælums Distrikt med Søren E. Christensen som Medhjælper.

Niels A. Nielsen, Christian B. Hald

og Jens J. Jensen som omrejsende Vædster i Aalborgs Konference.

Alle Forslagene vedtoges enstemmigt.

Præsident C. N. Lund talte om Jesu Gjerninger og Lære, hvorledes han fremsatte baade i Ord og Handling Evangeliets Principper. Taleren dvælede ved de første Principper — Tro paa Gud, paa Jesus Kristus og paa den Hellig-Aand; Omvendelse fra Synd og vildfarende Lærdomme eller Menneſtebud; Daab i Vand til Syndernes Forladelse; Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Han forklarede Tiende-Loven og henviste til Bibelen angaaende Herrens Forjættelser til dem, som betale deres Tiende. Han omtalte Templerne, som de Sidste-Dages Hellige have bygget i Zion, og de hellige Ordinanacer baade for Levende og Døde, som der blive udførte. Han opmuntrede Alle til at afstaa fra Synd og Laster og leve et rent og kyst Levnet i Følge Evangeliets højere Lov.

Derefter talte Vædste J. J. Jensen om Tro og Gjerninger. Han citerede talrige Skriftsteder, som bevise, at Tro skulde følges af Gjerninger. Herren fordrer Lydighed mod sine Bud og Love. Taleren forklarede Daabens Hensigt og Nødvendighed saant opmuntrede de Hellige til at være tro i den Pagt, som de have sluttet i Daabens Bænde.

Derpaa blev Salmen Nr. 269: „Hav Tak for Profeten, Du sendte“, ajsungen, og Slutningsbønnen opsendtes af Vædste Christian Pedersen jun.

(Fortsættelse.)

I n d h o l d.

Zion paa det amerikanske Fastland	97	Aflosning og Beskiftelse	106
Filosofien af Evangeliet	101	Bekjendtgørelse	106
Red. Bem.:		Vædste Josef H. enſons Død.	106
Maader at fremsætte Evangeliet		Fra „Nøglen til Theologien“	107
paa	104	Konferencemøde i Aalborg	109

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Borbing (B. Peterſen).